

Arrest

nr. 201 385 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78/11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 14 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2010 dient verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 25 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 december 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 januari 2012 dient verzoeker samen met zijn ouders een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 21 februari 2013 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest nr. 100 960 van 16 april 2013 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vast.

Op 5 maart 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 januari 2012 onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 14 mei 2013 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest nr. 107 609 van 29 juli 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 1 februari 2013 te Antwerpen verklaren verzoeker en T.T.D.T., die de Belgische nationaliteit heeft wettelijk te willen samenwonen.

Op 30 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belg. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en verzoeker betwist niet – dat hij op 24 februari 2014 in het bezit wordt gesteld van een F-kaart.

Op 31 juli 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 januari 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 14 februari 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 januari 2012 ongegrond bevonden.

Op 14 februari 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 augustus 2014 verklaart T.T.D.T. te Sint-Jans-Molenbeek een einde te willen stellen aan de wettelijke samenwoning.

Met een schrijven van 31 januari 2017, betekend op 15 februari 2017, wordt verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid en § 4 van de vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsstukken over te maken.

Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van.

Naam: I. (...)

Voornaam: T. (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980:

Het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2 (verklaring wettelijke samenwoonst), wordt beëindigd en er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoning werd op 20.08.2014 eenzijdig stopgezet

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen niet meer samen woonachtig zijn sedert 23.09.2014.

Er is geen gezinscel meer tussen betrokkenen.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken ten gevolge van een brief van 31.01.2017. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor:

Verklaring van het resultaat van de instaptoets afgelegd bij atlas (integratie en inburgering Antwerpen) dd. 06.10.2016: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene bij werkgever G. (...) BVBA dd. 05.07.2016: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst.

Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

Betrokkene heeft er voor gekozen geen andere bewijzen voor te leggen.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sinds 24.02.2014) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voor legt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

In het schrijven met betrekking tot de integratie van betrokkene dd. 31.01.2017 wordt aan betrokkene het volgende betekend:

“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven van uit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten.

Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Betrokkene heeft geen andere documenten meer voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus

Het recht op verblijf wordt ingetrokken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“-schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art.62 van de Vreemdelingenwet, van art. 47/1,2° van de Vreemdelingenwet en Schending van het beginsel behoorlijk bestuur, beginsel van fair play, rechtzekerheidsbeginsel, redelijke termijn en vertrouwensbeginsel en machtsoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat er slechts sprake kan zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd werd;

Dat de beslissing niet correct genomen werd;

Dat de argumenten gehanteerd door verwerende partij niet beantwoorden aan de realiteit;

Dat verzoeker niet sinds 24 februari 2014 legaal in België verblijft maar sinds 30.04.2013, ttz. één jaar eerder!

Dat verzoeker wel degelijk bewijzen heeft afgeleverd aangaande zijn integratie; dat hij een schoolattest en een arbeidscontract heeft bijgevoegd; dat de man nog steeds werkt en de bewijzen hiervan in bijlage voegt;

Dat DVZ na de beëindiging van de wettelijke samenwoning 3 jaar en 3 maanden wacht met het beëindigen van het recht op verblijf; dat zulks indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur; dat een overheid zijn beslissingen dient te nemen binnen een redelijke termijn, t.t.z. de overheid dient zijn beslissing te nemen zonder onredelijke vertraging; Dit is om zoveel mogelijk de onzekerheid te beperken en om de effectiviteit en de geloofwaardigheid van de overheid te bewaren;

Dat de man hierbij een nadeel oploopt omdat hij reeds jaren werkt, de taal vlot spreekt en zich volledig integreerde;

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen, Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de beslissingen dienen te steunen op een correcte en volledige feitenvinding en met kennis van alle relevante gegevens; dat men niet zomaar de relevantie van alle gegevens in twijfel kan trekken en hier geen rekening mee houdt;

Dat het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen;"

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 47/1, 2e van de Vreemdelingenwet;*
- het fair-play beginsel;*
- het rechtzekerheidsbeginsel;*
- de redelijke termijn en het vertrouwensbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Aangaande de artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verworven op basis van een wettelijke samenwoning met mevr. T. T. D. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Deze wettelijke samenwoning werd evenwel op 20.08.2014 door mevr. T. T. D. (...) eenzijdig beëindigd. Op basis van deze vaststelling vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Op 31.01.2017 werd een schrijven aan verzoeker gericht, met het verzoek alle nuttige documenten in het kader van art. 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd op 15.02.2017 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De volgende documenten werden voorgelegd:

- het resultaat van de instaptoets bij atlas;
- een arbeidsovereenkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot op basis van deze elementen dat verzoeker niet duurzaam verankerd is in België:

“aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te raken.

Het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst (sic). Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.”

Verzoekende partij uit kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij sedert 24.02.2014 legaal in het Rijk verblijft, terwijl zij in werkelijkheid als sinds 30.04.2013, en dus een jaar eerder, over een verblijfsrecht beschikt.

Verweerder merkt op dat op 24.02.2014 voor het eerst werd vastgesteld dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt. Verzoeker werd op die datum voor het eerst in het bezit gesteld van een verblijfsdocument, en dit nadat de in art. 42 Vreemdelingenwet bedoelde termijn van 6 maanden was verstreken.

De verwijzing naar voormelde datum berust dan ook geenszins op een verkeerde feitenvinding, zoals verzoekende partij voorhoudt.

Voor zover verzoekende partij verwijst naar het declaratieve karakter van de erkenning van het verblijfsrecht, bevestigt verweerder dat verzoekende partij inderdaad geacht wordt vanaf 30.04.2013, met name vanaf het moment waarop de aanvraag werd ingediend, de hoedanigheid van gezinslid van een Belg te bezitten.

Dit declaratief karakter doet evenwel geen afbreuk aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met name dat verzoeker slechts enkele jaren legaal in België heeft verbleven, en het grootste deel van zijn leven in Macedonië heeft doorgebracht. Het determinerend motief van de bestreden beslissing ligt namelijk in het feit dat het verblijf in België van verzoeker een relatief korte periode betreft in vergelijking met zijn verblijf in zijn land van oorsprong.

Er moet inderdaad vastgesteld worden dat verzoeker 19 jaar in zijn land van herkomst verbleef, en slechts 4,5 jaar over een verblijfsrecht in België beschikte.

Dit wordt door verzoeker ook niet betwist, zodat de kritiek van verzoekende partij niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert verder aan dat zij wel degelijk haar integratie heeft aangetoond, a.d.h.v. een schoolattest en arbeidscontract. Verzoekende partij legt nog enkele bijkomende stukken voor, om aan te tonen dat zij tot op heden nog steeds werkt.

Op basis van de stukken die door verzoeker werden voorgelegd oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel dat:

- verzoeker jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft en slechts een relatief korte periode in België;
- er is geen gezinssituatie meer tussen verzoeker en mevr. T. T. D. (...);
- verzoeker legt geen documenten voor van de sociale en culturele integratie;
- verzoeker legt geen andere nuttige documenten meer voor.

De voorgelegde stukken waren volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet van die aard dat ze aantoonen dat verzoeker op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, nu de gevolgde cursus verplicht is en de arbeidsovereenkomst aantoont dat het voor verzoeker geen probleem is om ook in het land van herkomst werk te zoeken.

Verzoekende partij verwijst louter andermaal naar de voorgelegde stukken, zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing. In de mate dat verzoekende partij de Raad wil uitnodigen om

haar eigen beoordeling in de plaats te stellen, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijke beoordeling niet vermag te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder stelt vast dat verzoeker middels huidig verzoekschrift 'bewijzen van werk' voorlegt.

Verweerder wenst evenwel te benadrukken dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon geen kennis nemen van de voorgelegde bewijzen van werk. Er kan dan ook geen rekening mee gehouden worden.

Zie ook:

"Uit de aan de raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoekster op de hoogte stelde van het gegeven dat hij overwoog haar verblijfsrecht te beëindigen en dat hij haar de mogelijkheid bood om haar situatie nader toe te lichten. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid had om haar visie omtrent haar situatie mee te delen." (RvV 25 november 2013, nr. 114.332)

Verzoekende partij stelt verder dat de redelijke termijn is geschonden, omdat de wettelijke samenwoning al geruime tijd werd beëindigd, en pas nu wordt beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht. Volgens verzoekende partij wordt hierdoor de effectiviteit en geloofwaardigheid van de overheid gehypotheciseerd. In dit verband wijst verzoekende partij ook op het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van fair play en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Volgens verzoekende partij staat het uitblijven van handelen door de administratie gelijk aan het opwekken van de schijn dat het verblijfsrecht niet zou worden beëindigd.

Verweerder verwijst naar art. 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een termijn van vijf jaar beschikt, na de erkenning van het recht op verblijf, om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Deze termijn was nog niet verstreken op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Terwijl de beginselen van behoorlijk bestuur uiteraard niet kunnen primeren op de wet.

"Het vertrouwensbeginsel werkt niet contra legem en vermag het legaliteitsbeginsel niet te doorbreken." (R.v.V. nr. 43 980 van 27 mei 2010; R.v.V. nr. 39 724 van 3 maart 2010)

Daarenboven merkt verweerder op dat de wettelijke samenwoning van verzoeker reeds op 20.08.2014 beëindigd werd. Verzoeker liet evenwel na om de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan in kennis te stellen, zodat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat hijzelf te goeder trouw heeft gehandeld.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd een recent onderzoek gevoerd, waarbij verzoeker op 31.01.2017 werd uitgenodigd om de dienstige stukken voor te leggen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van haar beslissing wel degelijk rekening gehouden met alle relevante gegevens. Ook het tijdsverloop en de duur van het verblijf van verzoeker in België werden in acht genomen.

Dat verzoeker nu voorhoudt reeds jaren te werken, de taal vlot te spreken en volledig geïntegreerd te zijn, doet geen afbreuk aan de gedegen vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van de stukken die hem voorlagen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op grond van welke gegevens de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot haar beslissing kwam.

Zie hiervoor:

"Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden." (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

Zie ook:

"Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid." (RvS nr. 177.513 dd. 03.12.2007)

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met alle door verzoeker voorgelegde stukken.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig een schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel voorhouden.

Het vertrouwensbeginsel kan als volgt worden ingevuld:

“Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).”

Verwerende partij ziet niet in welke ‘rechtmatige verwachtingen’ bij verzoeker zijn gewekt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde geheel conform de voorwaarden van art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verweerder herhaalt dat de wettelijke samenwoning van verzoeker op 20.08.2014 werd stopgezet. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op basis van art. 42quater, §1, 4e, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Zoals supra reeds uiteengezet werd, was de termijn van 5 jaar waarbinnen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de bestreden beslissing kon nemen nog niet verstreken.

Tot slot, wat betreft de vermeende schending van art. 47/1, 2e van de Vreemdelingenwet, stelt verweerder vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op deze rechtsregel (rechtsregel die ten andere niet met de bestreden beslissing in verband kan worden gebracht).

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht besloten heeft diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde hierbij na onderzoek van alle relevante gegevens, conform de toepasselijke rechtsregels, inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker omdat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd en er geen gezamenlijke vestiging meer is. Tevens wordt in de beslissing overwogen dat verzoeker werd uitgenodigd om humanitaire bezwaren over te

maken en worden de door verzoeker naar aanleiding van die uitnodiging voorgelegde stukken besproken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...).”

Verzoeker werpt op dat hij niet sinds 24 februari 2014 legaal in België verblijft zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, maar wel sinds 30 april 2013, hetgeen één jaar eerder is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sinds 24.02.2014) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.”

Uit het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het ogenblik dat het recht op verblijf erkend wordt het aanvangspunt is van de termijn van vijf jaar waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in

de zin van deze bepaling. Uit het gebruik van de bewoordingen “*erkenning van hun recht op verblijf*” in deze bepaling volgt dat het verblijfsrecht van familieleden van een Belg, net zoals die van een EU-onderdaan (cf. RvS 17 november 2011, nr. 216.325), een declaratief karakter heeft. De afgifte van een verblijfstitel, *in casu* een F-kaart, kan dan ook niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar enkel als een handeling die er in dit geval toe strekt het verblijfsrecht van het familielid van de Belg vast te stellen.

De in artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf jaar waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie begint aldus te lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, met name vanaf het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. RvS 26 oktober 2011, nr. 216.010 en RvS 17 november 2011, nr. 216.325).

Daargelaten de vraag of uit het voorgaande volgt dat verzoeker zoals hij zelf aangeeft “*niet sinds 24 februari 2014 legaal in België verblijft maar sinds 30.04.2013*” wordt erop gewezen dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing wel degelijk genomen werd binnen de termijn van vijf jaar na de erkenning van zijn verblijfsrecht. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker het determinerend motief met betrekking tot de duur van zijn verblijf in België, met name dat “*deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft*” en dat aangezien hij “*jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, (...) het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong*”, onbesproken laat en dus niet betwist.

Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk bewijzen met betrekking tot zijn integratie heeft bijgebracht, zo werd een schoolattest en een arbeidscontract voorgelegd. Verzoeker stipt aan dat hij nog steeds werkt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2).

Over het voorgelegde schoolattest wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet “*aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te raken*”. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangebrachte gegevens niet in rekening werden genomen. Over het voorgelegde arbeidscontract wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet “*Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene bij werkgever G. (...) BVBA dd. 05.07.2016: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.*”

Verzoeker toont niet aan met welk van de elementen die hij heeft aangebracht ten onrechte geen rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat de tewerkstelling geen obstakel is om terug te keren naar het land van herkomst. Er wordt uitgelegd dat dit juist aantoonde dat het voor verzoeker geen probleem hoeft te zijn om in het land van herkomst werk te vinden.

Waar verzoeker erop wijst dat hij nog steeds werkt en arbeidsovereenkomsten en loonfiches bijbrengt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker deze arbeidsovereenkomsten op één na en de loonfiches niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidsovereenkomsten op één na en loonfiches van verzoeker (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij na de beëindiging van de wettelijke samenwoning nog drie jaar en drie maand heeft gewacht alvorens zijn verblijfsrecht te beëindigen, terwijl een overheid zijn beslissingen dient te nemen binnen een redelijke termijn wat wil zeggen zonder onredelijke vertraging

om de onzekerheid te beperken en om de effectiviteit en de geloofwaardigheid te bewaren. Verzoeker laat gelden dat hij een nadeel heeft opgelopen omdat hij reeds jaren werkt, de taal spreekt en zich volledig integreerde.

Waar verzoeker de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling.

Vooreerst kan overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet “*binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie*” wanneer “*het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd*”. Thans wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de termijn van vijf jaar.

Voorts betwist verzoeker niet dat de wettelijke samenwoning op 20 augustus 2014 eenzijdig werd beëindigd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat reeds op 20 oktober 2014 instructies werden gegeven aan de burgmeester van de stad Brussel om verzoeker door middel van een eerste schrijven uit te nodigen om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 20 oktober 2014 wordt verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen naar voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze documenten toen aan verzoeker werden ter kennis gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de stad Brussel op 30 december 2014 een verslag van negatieve woonstcontrole overmaakt aan het bestuur. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker volgens de eigenaar de woonst sinds begin november had verlaten en hij er slechts twee maanden heeft verbleven. Uit het document “*Gegevenshistoriek RN*” dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoeker op 10 december 2015 van ambtswege werd afgevoerd. Uit een e-mailbericht van 27 juli 2016 van de gemachtigde van de stad Antwerpen blijkt dat verzoeker zich op 26 juli 2016 heeft aangeboden “*bij de dienst DVZ – Deurne*”. Bijgevolg blijkt dat het verstrijken van een zekere duurtijd tussen de beëindiging van de samenwoning en het ter kennis brengen van het feit dat een onderzoek plaatsvond naar de beëindiging of intrekking van zijn verblijf en het ter kennis brengen van de bestreden beslissing, niet enkel aan het bestuur te wijten is maar ook aan verzoeker, die van ambtswege werd afgevoerd. Hoe dan ook blijkt niet dat de termijn voorzien in artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet werd overschreden. Bovendien rijst de vraag naar het belang bij dit middelonderdeel, gezien verzoeker hierdoor een langere periode op legale wijze op het grondgebied heeft kunnen verblijven. Een schending van het beginsel van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.1.3.7. Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, zodat een schending van het beginsel van de fair play niet kan worden aangenomen.

3.1.3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"-schending van art. 8 EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 8 EVRM.

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing geen juist evenwicht eerbiedigt tussen de belangen van verzoeker, in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven, en de belangen van de Belgische openbare orde.

Deze door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij verwijst uitdrukkelijk naar “zijn gezinsleven”, zonder evenwel nader toe te lichten waaruit dit gezinsleven dan wel zou bestaan.

Uit de stukken van het administratief dossier, evenals uit de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er geen sprake meer is van een effectief beleefde gezinssituatie van verzoeker en mevr. T. T. D. (...).

De wettelijke samenwoning werd immers op 20.08.2014 (eenzijdig) stopgezet. Voorts blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat verzoeker sinds 29.09.2014 niet meer samenwoont met mevr. T. T. D. (...).

Verweerder stelt vast dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift niet aantoont dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie.

Uit de door verzoeker voorgelegde documenten heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht afgeleid dat er geen sprake was van een gezinsleven in België, noch dat er elementen waren die aantoonde dat verzoeker op een bijzondere manier geïntegreerd was in België.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 42quater van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in verhouding staat tot haar belangen, waarbij ze verwijst naar haar gezinsleven.

Verweerder herhaalt ter zake dat het niet duidelijk is waaruit dit gezinsleven dan wel zou bestaan, zodat niet kan worden aangenomen dat de belangen van verzoekende partij – die door verzoekende partij niet concreet worden verduidelijkt – zouden moeten doorwegen bij een belangenafweging.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit wat reeds besproken werd blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing op gedegen wijze heeft overwogen om welke redenen het verblijf van de verzoekende partij op zich niet kan volstaan om het verblijfsrecht in het Rijk te behouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker werpt op dat zijn gezinsleven gerespecteerd dient te worden, maar laat na zijn gezinsleven *in concreto* toe te lichten.

In zoverre verzoeker doelt op zijn gezinsleven met mevrouw T.T.D.T. wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat er “*geen gezinscel meer (is) tussen betrokkenen*” omdat “*(d)e wettelijke samenwoonst (...) op 20.08.2014 eenzijdig (werd) stopgezet*” en “*(u)it de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet meer samen woonachtig zijn sedert 23.09.2014*”. Verzoeker betwist dit niet.

De vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is dan ook zorgvuldig en kennelijk redelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET